

20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).

Τροπάρια.

Πάτερ Εὐθύμιε τὸν σόν, τόκον προκατήγγειλε,
σταλείς οὐράνιος Ἄγγελος, ὡς τοῦ βλαστήσαντος, ἐκ
νηδύος στείρας, Ἰωάννου· τούτου γάρ, ἐδείχθης ζηλωτῆς
ἐκμαγεῖόν τε, ἀκτήμων ἄοικος· βαπτιστῆς καὶ
ὀρεσίτρορος, ὑπερλάμπας, τοῖς ἀπειροῖς θαύμασι.

Πάτερ Εὐθύμιε καρπός, ἔφυς μὲν στειρώσεως, ἀλλ'
ᾧφθης ὄντως πολύγονος· ἐκ γὰρ τοῦ σπέρματος, τοῦ
πνευματικοῦ σου, Μοναστῶν πεπλήρωται, ἡ ἔρημος ἢ
πρὶν ἀδιόδευτος· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Εὐθύμιε ὁ σός, βίος ἀνυπέρβλητος, ἡ Πίστις
ὄντως ὀρθόδοξος· καὶ γὰρ ἐκ πράξεων, πρὸς ὑψηλοτάτην,
θεωρίαν ἤλασας, σοφίας γεγονώς ἐνδιαίτημα, ἐν δύω
φύσεσιν, ἓνα σέβων τῆς Τριάδος Χριστόν, ᾧ πρεσβεύεις,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅ ἐκ νηδύος μητρὸς ἡγιασμένος, ὅτε τὸ παντέφορον
ὄμμα τὴν πρόθεσιν, καὶ τὴν ῥοπήν πρὸς τὰ κρείττονα,
ἐπειγομένην, ἀνεπιστρόφως σοῦ προεώρακε, τότε
Παμμακάριστε, δῶρον θεόσδοτον, τῆς εὐθυμίας
φερόνυμον, μεμηνυκὸς σε, τὴν τῶν φυσάντων λύει
κατήφειαν· ὅθεν ἐκ βρέφους προηγμένος, τῷ εὐεργέτῃ
Θεῷ εὐηρέστησας, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).

Τροπάρια.

Πάτερ Εὐθύμιε, τὴ γέννησή σου τὴν προανήγγειλε
Ἄγγελος πού στάλθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὅπως τοῦ
Ἰωάννου ἀπὸ στεῖρα κοιλιά· διότι ἀναδείχθηκες ζηλωτῆς
(θαυμαστής) καὶ σφραγίδα ἐκείνου, χωρὶς κτήματα, χωρὶς
κατοικία, βαπτιστῆς καὶ τρεφόμενος στὰ ὄρη λάμποντας
μέ τὰ ἄπειρα θαύματα.

Πάτερ Εὐθύμιε, ὑπῆρξες βέβαια καρπός στείρας, ἀλλὰ
ἀπέκτησες ἀληθινὰ πολλούς πνευματικούς ἀπογόνους,
διότι ἀπὸ τὸν πνευματικό σου σπόρο γέμισε ἀπὸ Μονα-
χούς ἢ ἔρημος, ἢ πρὶν ἀδιάβατη· καὶ τώρα ἰκέτευε, νά
δωρηθεῖ στίς ψυχές μας ἡ εἰρήνη καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Εὐθύμιε, ὁ βίος σου ὑπῆρξε ἀνυπέρβλητος, καὶ
ἡ πίστη σου ἀληθινὰ ὀρθόδοξη. διότι ἀπὸ τὴν πρακτικὴ
ζωὴ προχώρησες σὲ ὑψηλότατη θεωρία καὶ ἔγινες κατοικία
τῆς σοφίας σεβόμενος τὸν Χριστό τὸν ἓνα ἀπὸ τὴν Ἁγία
Τριάδα μέ δύο φύσεις· στόν ὁποῖο πρεσβεύεις γιά τίς ψυχές
μας.

Ἐσύ ὁ ἡγιασμένος ἀπὸ τὴ μητρικὴ κοιλιά, ὅταν τό
βλέμμα τοῦ Θεοῦ πού ἐπιβλέπει τὰ πάντα προεῖδε τὴν
πρόθεση καὶ τὴν τάση σου βιαστικὴ πρὸς τὰ ἀνώτερα χω-
ρὶς ἀμφιταλαντεύσεις, διαλύει τὴ θλίψη αὐτῶν πού σέ
γέννησαν προμηνύοντας ἐσένα ὡς δῶρο δοσμένο ἀπὸ τό

<p>Ὁχαρισμάτων ἐνθέων πεπλησμένος, σὲ ὡς ἀκηλίδωτον, ἔσοπτρον Πάτερ εὐρών, Χριστὸς τῶν θείων ἐμφάσεων, λαμπρὰς οἰκείου, μαρμαρυγὰς φωτὸς σοι ἐξήστραψεν, ἐντεῦθεν ἰάσεων, ἄφθονος ὥφθης πηγῆ, διατροφή τε λιμώπτουσι, καὶ τῶν διψώντων, δι' ἐπομβρίας ἄρδων τὴν ἔφεσιν· τὰς ψυχικὰς δὲ διαθέσεις ὀρῶν, σοῦ τῷ λόγῳ σοφῶς ἐβελτίους Θεῶ· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Ὁθεωρία καὶ πράξει διαλάμπας, σοῦ ὁ μὲν ἰσάγγελος βίος κανὼν ἀρετῆς, καὶ χαρακτήρ ἀκριβέστατος, τῶν αἰρουμένων, Θεῶ λατρεύειν ἐν τελειότητι· ὁ σὸς δὲ θεόσοφος λόγος Εὐθύμει, Τριάδα σέβειν ἐδίδαξε, Χριστὸν δὲ ἓνα, ἐν δύο φύσεσι γνωριζόμενον· καὶ τὰς Συνόδους ἰσαριθμούς, τῇ τετρακτυῖ τῶν Εὐαγγελίων Χριστοῦ· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἀφιερῶθεις τῷ Θεῷ ἐκ κοιλίας μητρικῆς, ὡς ἄλλος Σαμουήλ, Πάτερ Εὐθύμει, φερωνύμως γέγονας, εὐθυμία τῶν πιστῶν, Μοναζόντων βακτηρία, καὶ ἐδραίωμα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθαρὸν οἰκητήριον. Αἴτησαι ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικὸν σου τόκον Πανσεβάσμιε; πείραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς</p>		<p>Θεοῦ πού εἶχε τὸ ὄνομα τῆς εὐθυμίας (τῆς χαρᾶς)· γι' αὐτὸ προχωρημένος ἔγινες εὐάρεστος στὸν εὐεργέτη Θεό· αὐτὸν ἰκέτευε νὰ σῶσει καὶ νὰ φωτίσει τίς ψυχές μας.</p> <p>Ἐσένα, ὁ ὁποῖος εἶσαι γεμάτος ἀπὸ θεϊκὰ χαρίσματα, βρίσκοντάς σε ὁ Χριστὸς ὡς ἀκηλίδωτο καθρέφτη, ἄστραψε σ' ἐσένα τίς λαμπρές ἀστραπές τῶν θεϊκῶν ἀντανακλάσεων τοῦ δικοῦ του φωτὸς· γι' αὐτὸ καὶ φάνηκες ἄφθονη πηγὴ τῶν θεραπειῶν, καὶ τροφή γιὰ τοὺς πεινασμένους, καὶ ποτίζεις μὲ πνευματικὴ βροχὴ τὴν ἔφεση (τὴν ἐπιθυμία) τῶν διψασμένων· καὶ βλέποντας τίς ψυχικὲς διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὸ λόγο σου τίς καλλιτέρευες γιὰ τὸ Θεό· τὸν ὁποῖον ἰκέτευε, νὰ σῶσει καὶ νὰ φωτίσει τίς ψυχές μας.</p> <p>Ἐσύ πού διέπρεψες στὴ θεωρία καὶ στὴν πράξη, ἡ μὲν ἰσάγγελη ζωὴ σου ὑπῆρξε κανόνας γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ εἰκόνα ἀκριβέστατη γιὰ ὅσους προτιμοῦν νὰ λατρεύουν τὸ Θεό μὲ τελειότητα· καὶ ὁ λόγος σου ὁ φωτισμένος ἀπὸ τὸ Θεό, Εὐθύμει, δίδαξε, νὰ σεβόμαστε Τριαδικό Θεό, ἀλλὰ ἓνα Χριστό πού ἀναγνωρίζεται μὲ δύο φύσεις, καὶ τίς Συνόδους ἰσαρίμες μὲ τὴν τετράδα τῶν Εὐαγγελίων τοῦ Χριστοῦ· τὸν ὁποῖον ἰκέτευε νὰ σῶσει καὶ νὰ φωτίσει τίς ψυχές μας.</p> <p>Δόξα ...</p> <p>Ἀφοῦ ἀφιερῶθηκες στὸν Θεό ἀπὸ τὴ μητρικὴ κοιλία ὡς ἄλλος Σαμουήλ, Πάτερ Εὐθύμει, σύμφωνα μὲ τὸ ὄνομά σου ἔγινες εὐθυμία (χαρὰ) τῶν πιστῶν, ραβδί τῶν Μοναχῶν καὶ στήριγμα, καθαρὴ κατοικία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ζήτησε γιὰ μᾶς πού σέ τιμοῦμε τὸ μέγα ἔλεος.</p>
--	--	--

ὑπομείναντα τροπήν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ιδιότητα, σώαν φυλάξαντα. Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. (Σελίς 137-139).

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Χαίροις ὡς εὐθυμίας ἀρχή, τῆς Ἐκκλησίας γεγωνῶς Πάτερ Ὅσιε· τῇ σῇ γὰρ γεννήσει πάσας, αἰρετικῶν τὰς ὁρμάς, ἐκ Θεοῦ προνοίας ἀπεκρούσατο· διὸ σε φερώνυμον, ὀνομάζει Εὐθύμιον. Τῶν οὐρανίων, Οὐσιῶν δὲ τὰ τάγματα, χαρᾶς ἐπλησας, τῇ τοῦ βίου λαμπρότητι, οἷς καὶ συναυλιζόμενος, φωτός τε πληρούμενος, καὶ πανολβίου καὶ θείας, ἐναπολαύων ἐλλάμψεως, Χριστὸν νῦν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Ράβδω τῇ τοῦ Σταυροῦ στηριχθεῖς, τῆς ἀνομίας τοὺς χειμάρρους ἐξήρανας· χειμάρρουν τρυφῆς δὲ θείας, καὶ Παραδείσου πηγὴν, νοερῶς Παμμάρκαρ ποτιζόμενος, πηγὰς σωτηρίους, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀνέδειξας· ἐπιρροαῖς δέ, θείου Πνεύματος Ὅσιε, πιαινόμενος, ὥσπερ φοῖνιξ ἀνέδραμες, ὕψος πρὸς ἐπουράνιον· καὶ στύλος πυρίμορφος, ὠφθης θεόφρον καὶ πλήρης, φωτοειδοῦς

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Πῶς νὰ μὴ θαυμάσουμε τό θεανθρώπινό σου τέκνο, Πανσέβαστη; διότι, χωρὶς νὰ ἔχεις σχετισθεῖ μὲ ἄνδρα, Ἀμόλυνη, γέννησες Υἱό μὲ σάρκα χωρὶς πατέρα, αὐτόν ὁ ὁποῖος προαιώνια γεννήθηκε ἀπὸ Πατέρα χωρὶς μητέρα, χωρὶς νὰ ὑποστεῖ μετατροπὴ ἢ σύγχυση ἢ διαίρεση, ἀλλὰ ἀντιθέτως φύλαξε τὴν ιδιότητά του ἄθικτη. Γί' αὐτό, Δέσποινα (Κυρία) Μητέρα καὶ Παρθένε, αὐτόν ἰκέτευε, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές αὐτῶν, πού μὲ τρόπο ὀρθόδοξο σέ ἀναγνωρίζουν Θεοτόκο (Μητέρα Θεοῦ).

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. (Σελίδα 137-139).

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Εἶθε νὰ χαίρεις, Πάτερ ὄσιε, διότι ἔγινες ἀρχὴ τῆς εὐθυμίας (τῆς χαρᾶς), στὴν Ἐκκλησία· διότι ἀπέκρουσε μὲ τὴ γέννησή σου ἀπὸ θεία πρόνοια ὅλες τίς ὁρμές τῶν αἰρετικῶν· γαυτό ὡς φορέα τοῦ ὀνόματος σέ ὀνομάζει Εὐθύμιο. Καὶ τὰ τάγματα τῶν οὐρανίων ὄντων (τῶν Ἀγγέλων) τὰ γέμισες μὲ χαρὰ μὲ τὴ λαμπρότητα τοῦ βίου σου· μὲ αὐτοὺς συγκατοικώντας καὶ γεμάτος ἀπὸ φῶς, καὶ ἀπολαμβάνοντας παμμακάρια καὶ θεϊκὴ ἔλλαμψη, ἰκέτευε τώρα τό Χριστό, νὰ δοθεῖ στίς ψυχές μας τό μέγα ἔλεος.

ἐπιλάμψεως, Χριστοῦ· ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ὅπως ἕως σκηπῆς θαυμαστῆς, ἕως τοῦ οἴκου τοῦ
Θεοῦ Παμμακάριστε, διῆλθες ἀγαλλιάσει, καὶ εὐφροσύνη
ψυχῆς, ἔνθα ἦχος Πάτερ ἐορτάζοντος, τερπνῆς
ἀκουσόμενος, καὶ γλυκείας ὑμνήσεως, καὶ τῆς ἀφράστου,
θυμηδίας καὶ τέρψεως, γενησόμενος, ἐν μεθέξει Εὐθύμιε·
ἥς μόνης ἐφιέμενος, τὴν σάρκα ἐνέκρωσας· ἥς καὶ
ἐπέτυχες θεία, δικαιοσύνη κοσμούμενος, Χριστὸν
ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Ὅσιε Πάτερ, οὐκ ἔδωκας ὕπνον σοῖς ὀφθαλμοῖς,
οὐδὲ τοῖς βλεφάροις σου νυσταγμόν, ἕως οὗ τὴν ψυχὴν
καὶ τὸ σῶμα, τῶν παθῶν ἠλευθέρωσας, καὶ σεαυτὸν
ἠτοίμασας, τοῦ Πνεύματος καταγῶγιον· ἐλθὼν γὰρ ὁ
Χριστὸς σὺν τῷ Πατρὶ, μονὴν παρὰ σοὶ ἐποιήσατο· καὶ τῆς
ὁμοουσίου Τριάδος, θεράπων γενόμενος, μεγαλοκέρυξ
Εὐθύμιε, πρόσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξαζομέν
σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος
τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Εὐφραίνου ἔρημος ἢ οὐ τίκτουσα, εὐθύμησον ἢ οὐκ
ᾠδίνουσα· ὅτι ἐπλήθυνέ σοι τέκνα, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν τῶν

Στίχ. Εἶναι ἔντιμος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ
ὀσίου του.

Ἀφοῦ στηρίχθηκες στό ραβδί τοῦ Σταυροῦ,
ἀποξήρανες τούς χειμάρρους τῆς ἀνομίας· καὶ ποτιζόμε-
νος νοερά, Παμμακάριστε, ἀπό τό χειμάρρο τῆς θεϊκῆς
ἀπολαύσεως καὶ τὴν πηγὴ τοῦ Παραδείσου, ἀνέβλυσες
στήν ἔρημο πηγές σωτηριῶδεις· καὶ λιπαινόμενος ἀπό τίς
πλημμύρες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ὅσιε, ὡς φοίνικας
ἀνέβηκες σέ ὕψος οὐράνιο· καὶ στύλος πυρίμορφος φάνη-
κες, Θεοφώτιστε, καὶ γεμάτος ἀπό τῆ φωτεινὴ λάμψη τοῦ
Χριστοῦ· τόν ὅποϊον ἱκέτευε, νά δοθεῖ στίς ψυχές μας τό
μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού σέβεται τόν Κύ-
ριο.

Ἀληθινά ἔφθασες μέχρι τῆ θαυμάσια σκηπῆ, μέχρι τόν
οἶκο τοῦ Θεοῦ, Παμμακάριστε, μέ ἀγαλλίαση καὶ
εὐφροσύνη ψυχῆς, ὅπου ὑπάρχει, Πάτερ, ἦχος
ἐορταστικός, γιά νά ἀκούσεις τόν εὐχάριστο καὶ γλυκό
ὕμνο, καὶ γιά νά γίνεις μέτοχος, Εὐθύμιε, στήν
ἀνέκφραστη χαρά καὶ εὐχαρίστηση· τὴν ὁποία μόνο
ἐπιθυμώντας νέκρωσες τὴ σάρκα· τὴν ὁποία καὶ πέτυχες
στολισμένος μέ θεϊκὴ δικαιοσύνη, ἱκετεύοντας τό Χριστό
πού παρέχει στόν κόσμο τό μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Ὅσιε Πάτερ, δέν προσέφερες ὕπνο στά μάτια σου, οὔτε
νύστα στά βλέφαρά σου, ἕως ὅτου ἐλευθέρωσες τὴ ψυχὴ
καὶ τό σῶμα ἀπό τά πάθη, κι ἐτοίμασες τόν ἑαυτό σου ὡς
κατοικία τοῦ Πνεύματος· διότι ἀφοῦ ἦλθε ὁ Χριστὸς μαζί
μέ τόν Πατέρα κατοίκησε σ' ἐσένα· καὶ ἀφοῦ ἔγινες

τοῦ Πνεύματος, εὐσεβεία φυτεύσας, ἐγκρατεία ἐκθρέψας, εἰς ἀρετῶν τελειότητα. Ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Δόξα ... Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον...

(Αγ. Ἀντωνίου. Σελίς 142).

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).

20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗΑΓΙΟΥ

ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

ΟΡΘΟΥ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Τῷ φωτὶ λαμπόμενος τῷ ἀπροσίτῳ, ὡς ἀστήρ ἐξέλαμψας, ἐν ταῖς ἐρήμοις, διδαχαῖς, καταφωτίζων Εὐθύμιε, τοὺς ἀδιστάκτω ψυχῇ προσιόντας σοι.

Δόξα...

Ἐξ Αἰγύπτου ἤστραψας ὡς ἑωσφόρος, καὶ τὸν κόσμον ἔλαμψας, ταῖς φαειναῖς σου ἀρεταῖς, ἠγλαϊσμένε Εὐθύμιε, πᾶσιν ἐκλάμψας, τὸ φῶς τῆς ἀσκήσεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ σκέπη πάναγνε, τῇ σῇ Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ἡμῶν, μὴ διαλίπης προεβέβουσα, τῷ Φιλανθρώπῳ, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρησάμενος, καὶ

ὑπηρέτης τῆς Ἁγίας Τριάδος πού ἔχει τὴν ἴδια οὐσία, μεγαλοκήρυκα Εὐθύμιε, πρόσβευε γιὰ τίς ψυχές μας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Σέ μακαρίζουμε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ σέ δοξάζουμε οἱ πιστοί, ὅπως χρεωστοῦμε, ἐσένα τὴν πόλη πού δέν σείεται, τὸ τεῖχος πού δέ γκρεμίζεται, τὴν προστασία πού δέν ραγίζεται, καὶ καταφύγιο τῶν ψυχῶν μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Νά εὐφραίνεσαι ἐσύ ἡ ἔρημος, πού δέν γεννοῦσες, νά χαίρεσαι ἐσύ πού δέν ἐδοκίμασες τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ· διότι γιὰ σένα ἔκανε πολλά πνευματικά παιδιά, ἕνας ἄνθρωπος, πού κατεχόταν ἀπὸ ἐπιθυμίες τοῦ Πνεύματος, τὰ ὅποια φύτευσε μέ εὐσέβεια καὶ τὰ ἀνέθρεψε μέ ἐγκράτεια, γιὰ νά φθάσουν στὴν τελειότητα τῶν ἀρετῶν. Μέ τίς δικές του ἰκεσίες, Χριστέ Θεέ μας, εἰρήνευσε τὴ ζωὴ μας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον...

(Αγ. Ἀντωνίου. Σελίς 142).

Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΥ

ΟΡΘΟΥ

Προκαταρκτικά.

Ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατεία τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας· καὶ θαυμάτων ἐκ Θεοῦ, χάριν ἐδέξω δαψιλῶς, Εὐθύμιε θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν εὐσεβῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα... τὸ αὐτὸ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε ἡμᾶς ἐλέησον, τοὺς προσφεύγοντας πίστει πρὸς σὲ τὴν εὐσπλαχνον, καὶ αἰτουμένους τὴν θερμὴν σου νῦν ἀντίληψιν· δύνασαι γὰρ ὡς ἀληθῶς, τοὺς πάντας σῶζειν ὡς οὐσα, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις, ἀεὶ χρωμένη θεοχαρίτω.

Τὴν πτωχείαν τὴν ὄντως τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντος ἀναλαβόν, ἠγήσω τὰ πρόσκαιρα, ὡσεὶ χόρτον Μακάριε· τοῦ γνωστικοῦ γὰρ ξύλου γευσάμενος Ὅσιε, Μοναζόντων ἐδειχθης, Διδάσκαλος ἐνθεος· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, Ἀγγελικῆς πολιτείας, διήγειρας ἅπαντας, καὶ πρὸς γῶσιν τῆς Πίστεως. Σημαιοφόρε Εὐθύμιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν

(Συλλειτουργικό. Σελίς 17-31).

Καθίσματα

Φωτισμένος ἀπὸ τὸ ἀπλησίαστο φῶς, Εὐθύμιε, ἔλαμψες στὶς ἐρήμους καταφωτίζοντας μὲ διδαχές, αὐτοῦς πού σέ πλησίαζαν μὲ ἀδίστακτη ψυχῇ.

Δόξα ...

Ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἄστραψες ὡς ἀυγερινός, καὶ φώτισες τὸν κόσμον μὲ τίς φωτεινές σου ἀρετές, δοξασμένε Εὐθύμιε, λάμποντας σὲ ὅλους τὸ φῶς τῆς ἀσκήσεως.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Δεχόμενη τὴ δέηση ἀπὸ μᾶς πού καταφεύγουμε στὴ δική σου σκέπη, πάναγνη Παρθένε, μὴ παύσεις νὰ πρεσβεύεις στό Φιλάνθρωπο, νὰ σωθοῦμε οἱ δοῦλοι σου.

Ἀφοῦ ἀπαρνήθηκες τίς φροντίδες τοῦ βίου, καὶ ἀφοῦ ἀνέλαβες τὴ ζωὴ τῶν Ἀγγέλων, καταλάμπρυνες τὴν ψυχὴ σου μὲ τὴν ἐγκρατεία· καὶ δέχθηκες ἀπὸ τὸ Θεὸ πλουσιοπάροχα τὴ χάρη τῶν θαυμάτων, Θεοφόρε Εὐθύμιε, ἱκετεύοντας γιὰ μᾶς πού σέ ἐγκωμιάζουμε μὲ εὐσέβεια.

Δόξα ... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἐλέησε ἐμᾶς, πού καταφεύγουμε μὲ πίστη σ' ἐσένα τὴν εὐσπλαχνη καὶ ζητοῦμε τώρα τὴ θερμὴ σου βοήθεια· διότι ἀληθινὰ δύνασαι νὰ σώξεις τοὺς πάντες, ἐπειδὴ εἶσαι Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, χρησιμοποιοῦντας πάντοτε τίς μητρικές σου πρεσβεῖες, Χαριτωμένη ἀπὸ τὸ Θεό.

δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Αντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχος. (Σελίς 11).

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς. 33).

Εὐαγγέλιον.

Τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. (Σελίς 144-145).

ὉΝ'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).

Πεντηκοστάριο.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ἄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37).

Κανόνες.

Ὡδή Α'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 145-146).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

«Οὐκ ἔστι σοι ὅμοιος, δεδοξασμένε Κύριε· ἐν χειρὶ γὰρ κραταιᾷ, ἐλυτρώσω τὸν λαόν, ὃν ἐκτήσω Φιλάνθρωπε».

Ἄφοῦ ἀνέλαβες τὴν πτωχεῖα Ἐκείνου πού πράγματι γεννήθηκε γιὰ μᾶς ἀπὸ Παρθένο, τὰ πάντα τὰ ἐθεώρησες ὡς χόρτο, Μακάριε· διότι ἀφοῦ γεύθηκες τὸν καρπὸ τῆς γνώσεως, Ὅσιε, ἀναδειχθηκες θεϊκὸς Διδάσκαλος τῶν Μοναχῶν· γι' αὐτὸ καὶ ὅλους τοὺς παρακίνησες πρὸς τὸ ζῆλο τῆς ἀγγελικῆς ζωῆς καὶ στή γνώση τῆς πίστεως. Θαυματουργέ Εὐθύμιε, πρέσβευε στό Χριστό τό Θεό, νά δωρίσει ἄφεση πταισμάτων, σ' αὐτούς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἀγία μνήμη σου.

Δόξα ... (Τό ἴδιο).

Καί νῦν ... Θεοτοκίο.

Ὡς Παρθένο καὶ μόνη ἀνάμεσα στίς γυναῖκες, πού γέννησες χωρὶς ἄνδρα τό Θεό σαρκικά, σέ μακαρίζουμε ὅλες οἱ γενιές τῶν ἀνθρώπων· διότι κατοίκησε μέσα σου ἡ φωτιά τῆς Θεότητος, καὶ θηλάζεις ὡς βρέφος τὸν Κτίστη καὶ Κύριο· γι' αὐτὸ τό γένος τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπάξια δοξάζουμε τὴν πανάγια γέννησή σου, καὶ ὁμόφωνα σοῦ κραυγάζουμε. Πρέσβευε στό Χριστό τό Θεό, νά δωρίσει ἄφεση πταισμάτων, σ' ἐκείνους πού προσκυνοῦν μέ πίστη τὸν ἀγνό Υἱό σου.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Αντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχος. (Σελίς 11).

Προκείμενο.

Εἶναι ἐντιμὸς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ἁγίου του.

Στίχ. Τί νά ἀνταποδώσουμε στόν Κύριο, γιὰ ὅλα ὅσα μᾶς ἔδωσε;

Λύεις τὴν κατῆφειαν, τοῖς παραδόξως φύσασιν, ἐκ Θεοῦ ἐπαγγελθεῖς, καὶ πρὸ τοῦ τόκου σου δωρεά, εὐθυμίας φερώνυμος.

Βοᾷ χαριστήριον, ἡ Ἐκκλησία Ὅσιε, δεξαμένη σε βλαστόν, ἐκ Θεοῦ εἰρηνικῆς, εὐθυμίας προάγγελον.

Τοῦ Ὁσίου. δεῦτερος.

Ταῖς προσευχαῖς σου καὶ ταῖς σαῖς δεήσεσιν, ἐκδυσωπῶν τὸν Θεόν, τὸ σκοτεινὸν νέφος, τὸ τῆς ἀθυμίας μου, Παμμάρκαρ διασκεδάσον, εὐθυμίας ὑπάρχων, καὶ θυμηδίας ἀνάπλευς, τῷ Παμβασιλεῖ παριστάμενος.

Ἄλλος καθάπερ Σαμουὴλ θεόσδοτος, καὶ πρὸ συλλήψεως, ἐπαγγελθεῖς Πάτερ, πάσαις ἐναπέφηνας, ταῖς Ἐκκλησίαις Ὅσιε, φερωνύμως τὴν κλήσιν, κατάλληλον ἐπαγόμενος, τῇ τῆς εὐθυμίας φαιδρότητι.

Ἰκετηρία καὶ δεήσει χρώμενοι, οἱ σοὶ γεννήτορες, πρὸς τὸν Θεὸν δῶρον, θεῖόν σε κομίζονται, καὶ φωτοφόρον βλάστημα, τῇ γεννήσει μηνύον τῆς εὐσεβείας τῆν ἔλλαμψιν, καὶ τὸν τῆς αἰρέσεως ἔλεγχον.

Σὺ ἐκ Παιδὸς καθιερώθης Ὅσιε, τῷ δεδωκότι Θεῷ, καὶ πρὸς αὐτὸν βλέπων, καὶ καθοδηγούμενος, ζωποιοῖς προστάγμασι, τοῖς αὐτοῦ θεοφόρε, πρὸς ὕψος ἤρθης μετάρσιον, τὸ τῶν ἀρετῶν διὰ Πίστεως.

Θεοτοκίον.

Σὲ Θεομιῆτορ προστασίαν ἔχοντες, οὐ δειλιάσομεν, τὸ τῶν ἐχθρῶν στίφος, τὸ ἀντιμαχόμενον, τοῖς εὐσεβῶς δοξάζουσι, τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα, Θεὸν τῶν ὅλων καὶ Κύριον, ὃν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπησον.

Ὡδή Γ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 146-7).

Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 33).

Εὐαγγέλιο.

Τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. (Σελίδα 144-145).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).

Πεντηκοστάριο.

Ὅσιε Πάτερ, σέ ὅλη τῇ γῇ ἀπλώθηκε ἡ φήμη τῶν κατορθωμάτων σου, μέ τά ὅποια στούς οὐρανοὺς βρῆκες μισθό τῶν κόπων σου. Κατέστρεψες τίς φάλαγγες τῶν δαιμόνων, ἔφθασες τά τάγματα τῶν Ἀγγέλων, τῶν ὁποίων ἐζήλεψες τῇ ζωῇ ἄψογα. Ἐχοντας παρησία (θάρος) πρὸς τό Χριστό τό Θεό, ζήτησε εἰρήνη γιά τίς ψυχές μας.

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37).

Κανόνες.

Ὡδή Α'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 145-146).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

Δέν ὑπάρχει ὁμοιος μ' ἐσένα, δοξασμένε Κύριε· διότι μέ δυνατό χέρι λύτρωσες τό λαό πού εἶχες κτήμα σου, Φιλάνθρωπε.

Διαλύεις τῇ θλίψῃ αὐτῶν πού σ' ἐγέννησαν μέ τρόπο παράδοξο, ἀφοῦ δόθηκε γιά σένα ὑπόσχεση ἀπό τό Θεό ὡς δῶρο, πού ἔλαβες τό ὄνομα τῆς εὐθυμίας (τῆς χαρᾶς).

Σοῦ ἀναπέμπει εὐχαριστήρια ἡ Ἐκκλησία, Ὅσιε, ἀφοῦ σέ δέχθηκε ὡς βλαστάρι, τό ὅποιο προαναγγέλλει τήν εἰρηνική χαρά.

Τοῦ Ὁσίου. Δεῦτερος.

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γὰρ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Σὲ ἡ τεκοῦσα, τὸ τῆς Ἄννης ζηλώσασα Ὅσιον, ὡς τὸν πάλαι Σαμουήλ, θυσίαν ζῶσαν προσήγαγε, Θεῷ τῷ δοξάσαντι, καὶ πρὸ συλλήψεως.

Περιουσία τῆς πρὸ Θεὸν ἀγάπης πυρούμενος, λογισμῷ πανευσεβεῖ, παθῶν ἐκράτησας Ὅσιε· διὸ θεία χάρις σοι, ἐπανεπαύσατο.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Ἀπὸ στειρώσεως τεχθεὶς, πνευματικῆς, γεωργὸς πολυγονάτατος ὠφθης, τὰς ἀκάνθας ἐκτεμών, τῆς ἀσεβείας, Ὅσιε, καὶ εὐσεβείας σπόρον, ἔνθεον καταβαλόμενος.

Ἱερουργὸς ὑπερφυῶν, καὶ μυστικῶν θεαμάτων, θεοφόρε γεγονώς, τοὺς ἀπίστους, προσενήνοχας Χριστῷ, θεοπρεπῶς πιστεύοντας, ταῖς διδαχαῖς σου Πάτερ, διδασκομένους τὰ κρείττονα.

Σαφρονεστάτῳ λογισμῷ, καὶ εὐσεβεῖ κεχημένος, τῶν ῥευστῶν καὶ φθειρομένων αὐτίκα, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τὴν τροφὴν προέκρινας, δι' ἐγκρατείας ἄκρας, σάρκα νεκρώσας Εὐθύμιε.

Πυρπολουμένη τῇ ψυχῇ, καὶ τετρωμένη τῷ πόθῳ, τοῦ Χριστοῦ, τὰς πυριφλέκτους ἐνέδρας, τῶν δαιμόνων ἐκφυγών, τῇ δροσοβόλῳ χάριτι, κατελαμπρύνθης Πάτερ,

Μέ τίς προσευχῆς σου καὶ μέ τίς δικές σου δεήσεις παρακαλώντας τὸ Θεό, διασκόρπισε τὸ σκοτεινὸ νέφος τῆς λύπης μου, Παμμακάριστε, ἐπειδὴ εἶσαι γεμάτος ἀπὸ χαρᾶ καὶ εὐχαρίστηση παραστέκοντας κοντὰ στό Θεό.

Ὡς ἄλλος Σαμουήλ, δόθηκες ἀπὸ τὸν Θεό καὶ πού σέ εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ Θεός πρὶν ἀπὸ τῆ σύλληψη, Πάτερ, φάνηκες μέσα σέ ὅλες τίς Ἐκκλησίες, Ὅσιε, ὅτι ἔχεις κατάλληλη τὴν ὀνομασία μέ τῆ φαιδρότητα τῆς εὐθυμίας.

Μέ ἱκεσίες καὶ δεήσεις πρὸς τὸν Θεό οἱ γονεῖς σου σέ δέχονται ὡς θεϊκό δῶρο καὶ βλαστὰρι πού φέρνει τὸ φῶς, πού μέ τῆ γέννησή του δηλώνει τῆ λάμψη τῆς εὐσεβείας καὶ τὸν ἔλεγο (τὴν κατάργηση) τῆς αἰρέσεως.

Ἐσύ ἀπὸ παιδί ἀφιερῶθηκες, Ὅσιε, στό Θεό πού σέ ἔδωσε, καὶ ἔχοντας στραμμένο τὸ βλέμμα σου πρὸς αὐτόν, καὶ καθοδηγούμενος μέ τὰ δικά του προστάγματα, πού δίνουν ζωὴ, Θεοφόρε (ἐσύ πού ἔχεις τὸ Θεό), ὑψώθηκες στό μετέωρο (πανύψηλο) ὕψος τῶν ἀρετῶν μέ τὴν πίστη.

Θεοτοκίο.

Ἐχοντας προστασία ἐσένα, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, δέ θά δειλιάσουμε ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν, πού ἀντιμάχεται ἐκείνους πού πιστεύουν μέ εὐσέβεια, σ' αὐτόν πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα, ὡς Θεό τῶν ὅλων καὶ Κύριο· αὐτόν παρακάλεσε γιὰ μᾶς.

Ὡιδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου. Σελίδα 146-7).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

Δέν καυχώμεθα γιὰ σοφία καὶ δύναμη καὶ πλοῦτο,

σημειοφόρος γενόμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥῆρεις τῶν θείων Προφητῶν, καὶ τὰς αὐτῶν προφητείας, ἐπεσφράγισας τεκοῦσα τὸν Λόγον, τὸν λαλοῦντα δι' αὐτῶν, καὶ τὰς αὐτῶν πληρώσαντα, θεηγορίας μόνη, εὐλογημένη Πανύμνητε.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Καθίσματα.

Ἐγκρατείας ἐλαίω τὴν τῆς ψυχῆς, ἐκπληρώσας λαμπάδα πνευματικῶς, ποθῶν τὴν ἀείρωτον, τοῦ Νυμφίου σου ἔλευσιν, προσευχαῖς ἀγρύπνοις, ἐτήρησας, Ὅσιε, καὶ νυμφῶνι τούτου, εὐφραίνει μακάριε· ὅθεν ἐπαξίως τὴν τρυφὴν ἐκομίσω, τὴν ὄντως ἀείζωον, καὶ θαυμάτων ἐνέργειαν. Θεοφόρε Εὐθύμιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλη τοῦ βίου τῶν δυσχερῶν, ναῦν ὡς ἀκυβέρνητον ποντουμένην τῷ κλύδωνι, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, ὀφθειῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄιδου ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι· πρέσβευε τῷ σῷ Ἰῶ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

ἀλλὰ γιὰ σένα, Χριστέ τὴν προσωπικὴ Σοφία τοῦ Πατρὸς· διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλος Ἅγιος ἀκτὸς ἀπὸ σένα, Φιλάνθρωπε.

Αὐτὴ πού σ' ἐγέννησε, δείχνοντας ζῆλο γιὰ τὴν ἀγιότητα τῆς Ἄννας, σάν τὸν παλιὸ Σαμουήλ, σέ προσέφερε ὡς ζωντανή θυσία στό Θεό, πού σέ δόξασε καί πρίν ἀπὸ τὴ σύλληψη.

Φλογιζόμενος ἀπὸ τό πλεόνασμα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό, Ὅσιε, μέ τό λογισμό τόν γεμάτο εὐσέβεια κυριάρχησες στά πάθη σου· γι' αὐτό ἐπαναπαύθηκε σ' ἐσένα θεία χάρη.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Ἐνῶ γεννήθηκες ἀπὸ στεῖρα, ἀναδείχθηκες γεωργός πολὺ παραγωγικός τῆς πνευματικῆς καρποφορίας κόβοντας τὰ ἀγκάθεια τῆς ἀσεβείας, Ὅσιε, καί καταβάλλοντας τό θεϊκό σπόρο τῆς εὐσεβείας.

Ἐχοντας γίνει λειτουργός ὑπερφυσικῶν καὶ μυστηριωδῶν θεαμάτων (ὄραμάτων), Θεοφόρε, προσέφερες στό Χριστό τούς ἀπίστους, νά πιστεύουν ὅπως ἀρμόζει στό Θεό διδασκόμενοι, Πάτερ, μέ τίς διδαχές σου τά καλλίτερα.

Διαθέτοντας λογισμό πολὺ συνετό καὶ εὐσεβῆ ἀμέσως προτίμησες τὴν αἰώνια ζωὴ ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα καὶ φθαρτά, καὶ προτίμησες τὴν πνευματικὴ ἀπόλαυση νεκρώνοντας μέ ἀπόλυτη ἐγκράτεια τὴ σάρκα, Εὐθύμιε.

Μέ φλογισμένη τὴν ψυχὴ καὶ τραυματισμένη ἀπὸ τὸν πόθο τοῦ Χριστοῦ, ἀποφεύγοντας τίς φλογερές ἐνέδρες τῶν δαιμόνων, ἔγινες ὀλόλαμπρος, Πάτερ, ἀπὸ τὴ δροσο-

<p>Ωδή Δ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 149). Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος. «Ἐκλινας Χριστὲ τῆ καταβάσει σου, οὐρανούς ἐν συνέσει, καὶ ὠφθης σεσαρκωμένος ἐπὶ γῆς. Διὸ πάντες βοῶμεν. Τῆ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε».</p> <p>Φυλάξας τὸν νοῦν ἀμετεώριστον, ἐκ σπασγάνων τὸν βίον, ἀνάβασιν ἐπεδείξω πρὸς Θεόν· ᾧ προβαίνων ἐκράθης, ἐκ δυνάμεως Πάτερ εἰς δύναμιν.</p> <p>Ἡράσθης Χριστοῦ τῆς ταπεινώσεως, μετανάστης ἐντεῦθεν, πρὸς ἄστν τὸ θεοδόχον γεγωνός, συσταυροῦσαι τῆ γνώμη, τῷ Σταυρὸν διὰ σὲ ὑπομείναντι.</p> <p>Νομίμως ἀθλῆσαι προσελάμενος, ἐξεδύσω τὸν βίον· γυμνὸς δὲ τῷ ἀντιπάλῳ προσπλακεῖς, τῆ Χριστοῦ ἐκμμήσει, ἐν ἐρήμῳ τὸ τροπαιὸν ἔστησας.</p> <p>Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος. Ὁλον σαυτὸν, Πάτερ Θεῶ καθιέρωσας, ἀθανάτου, δόξης ἐφιέμενος, καὶ πρὸς αὐτόν, ἔδραμες θερμῶς, διὰ πολιτείας, ἀμέμπτου καὶ δι' ἀσκήσεως, καὶ βίου λαμπροτάτου, ἀνενδότως κραυγάζων· τῆ δυνάμει σου δόξα Φιλόανθρωπε.</p> <p>Σὺ τὴν πηγὴν, Ὅσιε τῆς ἀγαθότητος, ἀγαπήσας, ὅλης ἐκ δυνάμεως, τοῖς Ἀσκηταῖς, γέγονας πηγὴ, θείων χαρισμάτων, διψῶντας, τούτους ἰώμενος· πηγὰς γὰρ ὥσπερ πάλαι, Μωυσῆς ἐν ἐρήμῳ, παραδόξως Παμμιάκαρ ἀνέβλυσας.</p> <p>Ἐπιφανείς, ἐκ τῶν ἀδύτων τοῦ Πνεύματος, τῆς παιδίσκης, γόνους ἠλευθέρωσας, υἱοὺς Θεοῦ ἀξιοπρεπῶς, τούτους ἀναπλάσας, υἰοθεσίας Βαπτίσματι·</p>		<p>βόλο χάρη, καὶ ἔγινες θαυματουργός. Θεοτοκίο. Τὰ λόγια τῶν θεϊκῶν Προφητῶν καὶ τίς προφητεῖες τοὺς ἐπεσφράγισες, μόνη εὐλογημένη Πανύμνητη, γεννών-τας τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού μιλοῦσε διὰ μέσου αὐτῶν καὶ ἐκπλήρωσε τίς προφητεῖες τοὺς.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38). Καθίσματα. Ἀφοῦ γέμισες μέ τό λάδι τῆς ἐγκρατείας πνευματικῆ λαμπάδα (τό λυχνάρι) σου, ποθώντας τόν πάντοτε φωτεινὸ ἐρχομὸ τοῦ Νυμφίου σου, τὴν κράτησες ἄσβηστη μέ ἄγρυπνες προσευχές, Ὅσιε, καὶ τώρα εὐφραίνεσαι στό νυμφώνα Ἐκείνου, Μακάριε· γι' αὐτό ἐπάξια πῆρες τὴν ἀπόλαυση, πού ἀληθινὰ εἶναι πάντοτε ζωντανή, καὶ τὴν ἐνέργεια τῶν θαυμάτων. Εὐθύμει, φορέα τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε στό Χριστό τό Θεό, νά δωρίσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτούς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἀγία μνήμη σου.</p> <p>Δόξα ... (Τό ἴδιο). Καί νῦν ... Θεοτοκίο. Τὴν ψυχὴ μου, Παρθένε, τὴν ταπεινὴ, πού μέσα στή ζάλη τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς καταποντίζεται ἀπὸ τὴν τρικυμία ὡς πλοῖο ἀκυβέρνητο, καὶ εἶναι ἀπὸ τό φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν καταπλημμυρισμένη, καὶ κινδυνεύει νά φθάσει στόν πυθμένε (τόν πάτο) τοῦ ἄδη, πρόφθασε, Θεοτόκε, μέ τὴ θερμὴ σου πρεσβεία καὶ σῶσε τὴν προσφέροντάς της τό δικό σου ἡρεμο λιμάνι, γιὰ νά σοῦ κραυγάζω·</p>
---	--	--

τοῦ θεοῦ γάρ Προδρόμου, μιμησάμενος βίον, Βαπτιστῆς ἀνεδείχθη Εὐθύμει.

ὑπὸ Θεοῦ, τοῖς ἀγνοοῦσιν Εὐθύμει, ἐπεγνώσθη, χάριτι λαμπόμενος· οὐ γὰρ τὴν σὴν, ἔδει ἀρετὴν, ὄντως ἐν ἐρήμῳ, λαθεῖν καὶ κατακαλύπτεσθαι· διὸ σε φωτοφόρον, ὡς φωστῆρα τοῖς πᾶσιν, ὁ Δεσπότης τῶν ὄλων ἀνέδειξε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε σεμνή, χαῖρε Παρθένε πανάχροστε, χαῖρε Ὅρος, χάριτι κατάσκιον, χαῖρε Σιηνή· χαῖρε Κιβωτέ, χαῖρε Λυχνία, τὸ Φῶς τὸ θεῖον βασιτάζουσα· χαρᾶς γὰρ ἀνεκφράστου, καὶ ψυχῶν εὐφροσύνης, τοῖς πιστεύουσι πρόξενος γέγονας.

Ωιδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 150-151).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

«Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται, τὴν δόξαν σου Χριστέ· ἀλλ' ἡμεῖς σὲ Μονογενές, Πατρικῆς ἀπαύγασμα δόξης Θεότητος, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦμέν σε φιλόανθρωπε».

Σεαυτὸν ὑπέταξας, τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ· τὸ γὰρ σῶμά σου ὡς ψυχῆς, Θεοφόρε, ὄργανον, ἐδουλαγώγησας, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, καθυποτάξας τῷ πνεύματι.

Γεγηθῶς διήνυσας, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς· καὶ Θεοῦ φόβον συλλαβῶν, σωτηρίαν ἔτεκες τοῖς πλανωμένοις, ἀναλάμπας ἥλιος, τῇ ἐρήμῳ καλυπτόμενος.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Ἀσκητῶν εὐσεβείας, ἐπὶ τὴν οὐράνιον τρίβον Εὐθύμει, προηγῆσω Πάτερ, καὶ πρὸς κληροδοσίαν ἀνάλεθρον, ἐν ὑψίστοις ἄγων, στύλος πυρὸς τε καὶ

πρέσβευε στό δικό σου Υἱό καὶ Θεό, νά μου δοθεῖ ἄφεση τῶν πταισμάτων· διότι ἐσένα ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ωιδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 149).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

Μέ τὴν κατάβασή σου, Χριστέ ἔκανες τοὺς οὐρανοὺς νά χαμηλώσουν μέ σοφία, καὶ ἐμφανίσθηκες μέ σῶμα ἐπάνω στή γῆ. Γί' αὐτὸ ὅλοι κραυγάζουμε. Δόξα στή δύναμή σου, Φιλάνθρωπε.

Φυλάγοντας τὸ νοῦ σου σταθερό ἀπὸ τὰ σπάργανα ἀνέδειξες τὴ ζωὴ σου ἀνέβασμα πρὸς τὸ Θεό· μέ τὸν ὅποιο ἐνώθηκες, Πάτερ, προχωρώντας ἀπὸ δύναμη σὲ μεγαλύτερη δύναμη.

Ἀγάπησες τὴν ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ· καὶ ἔγινες μετανάστης ἀπὸ ἐδῶ πρὸς τὴν πόλη πού δέχθηκε τὸ Θεό, καὶ σταυρώνεσαι κατὰ τὴ γνώμη μαζί μέ Ἐκείνον πού ὑπέμεινε γιὰ σένα Σταυρό.

Θέλοντας νά ἀγωνισθεῖς σύμφωνα μέ τὸ νόμο, ξεντύθηκες τὴ ζωὴ· καὶ ἀφοῦ ἦλθες σὲ συμπλοκή μέ τὸν ἀντίπαλο, μιμούμενος τὸν Χριστό, ἔστησες στήν ἔρημο τὸ τρόπαιο (τὸ μνημεῖο τῆς νίκης).

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Ὅλο τὸν ἑαυτό σου, Πάτερ, τὸν ἀφιέρωσες στὸν Θεό ἐπιθυμώντας ἀθάνατη δόξα, καὶ ἔτρεξες κοντά του θερμά μέ διαγωγή ἀνεπίληπτη καὶ μέ ἄσκηση καὶ μέ λαμπρότατη ζωὴ κρυγάζοντας ἀνυποχώρητα· δόξα στή δύναμή σου, Φιλάνθρωπε.

Ἐσὺ Ὁσιε, ἀφοῦ ἀγάπησες τὴν πηγὴ τῆς ἀγαθότητος μέ ὅλη τὴ δύναμή σου, ἔγινες γιὰ τοὺς Ἀσκητὲς πηγὴ

νεφέλῃς, δεδεδειγμένος τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος.

Ἰατρὸν ἀσθενούντων, ἄγαν συμπαθέστατον κόσμῳ
δεδώρηται, ὁ Χριστὸς σε Πάτερ, καὶ πεινώντων τροφῆα
παράδοξον, παιδευτὴν ἀφρόνων, σωφρονιστὴν
ἀγνωμονούντων, ὀρφανῶν καὶ πτωχῶν ἀντιλήπτορα.

Συμπαθῆς ἐλεήμων, γνώμην ταπεινόφρονα φέρων
γεγένησαι, τῶν παθῶν ἐκτέμνων, τὰς αἰτίας ἐνθέοις
διδάγμασι, καὶ σοφίζων Πάτερ, καὶ νουθετῶν τοὺς
φοιτητάς σου, καὶ ψυχῶν θεραπεύων νοσήματα.

Παναχοῦ τὰς ἀκτῖνας, πέμπων τῶν θαυμάτων σου
πάντας ἐφώτισας· καὶ μαγνήτις ὡσπερ, ἐφειλικύσω πρὸς
τὰ σὰ παιδεύματα, διαπλάττων ἦθη, καὶ τῶν ψυχῶν τὰς
διαθέσεις, ἐμβατεύων ψυχῆς καθαρότητι.

Θεοτοκίον.

Ἀληθῆ Θεοτόκον, πάντες σε κηρύττομεν
Θεοχαρίτατε, οἱ τῇ σῇ γεννήσει, τῆς φθαρτῆς
λυτρωθέντες γεννήσεως, καὶ πρὸς τὴν ἀμείνω, πάλιν ζωὴν
ἀναικληθέντες, διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν.

Ὡδῆ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 151-152).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ
με, καταγιγίς πολλῶν ἁμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεὸς ἐκ
βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Γόνους ὡσπερ πάλαι τῆς παιδίσκης, τῆς
παλιγγενεσίας, τῷ λουτρῷ καὶ νῦν υἰοθετήσας, ταῖς σαῖς
λιταῖς, Θεοφόρε σύντριψον, τὸν ζυγὸν τὸν τῆς δουλείας
ἡμῶν.

Ἔθετο σοφὸν σε οἰκονόμον, καὶ παιδευτὴν ἀφρόνων,

θεϊκῶν χαρισμάτων, φροντίζοντάς τους ὅταν διψοῦσαν·
διότι ἀνέβλυσες παραδόξως πηγές στὴν ἔρημο, Παμμακά-
ριστε, ὅπως παλαιά ὁ Μωυσῆς.

Ἀφοῦ ἐμφανίσθηκες ἀπὸ τὰ ἀπλησίαστα βάθη τοῦ
Πνεύματος, τοὺς ἀπογόνους τῆς δούλης (τῆς Ἐκκλησίας)
τοὺς ἐλευθέρωσες ἀναπλάθοντάς τους σὲ υἱοὺς Θεοῦ
ὅπως ἄξιζε, μὲ τὸ Βάπτισμα τῆς υἰοθεσίας· διότι μιμούμε-
νος τὴ ζωὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀναδείχθηκες Βαπτι-
στής, Εὐθύμιε.

Ἀπὸ τὸν Θεό, Εὐθύμιε, ἔγινες γνωστός σ' αὐτοὺς πού
σέ ἀγνοοῦσαν λάμποντας ἀπὸ χάρι· διότι δὲν ἔπρεπε
ἀληθινά, νὰ μείνει ἀπαρατήρητη ἡ ἀρετὴ σου στὴν ἔρημο
καὶ νὰ εἶναι καλυμμένη· γι' αὐτό ὡς φωτεινὸ φωστήρα σέ
ἀνέδειξε σὲ ὅλους ὁ Κύριος τῶν ὅλων.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Σεμνή, χαῖρε Παρθένε πάναγνη· χαῖρε ὄρος πού
ἐπισκιάζεται ἀπὸ τὴ χάρι· Χαῖρε Σκηνὴ τοῦ Θεοῦ· χαῖρε
Κιβωτέ· Χαῖρε λυχνάρι πού βαστᾷς τὸ θεϊκὸ φῶς· διότι
ἔγινες αἰτία ἀνέκφραστης χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τῶν
ψυχῶν στοὺς πιστοὺς.

Ὡιδῆ Ε'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 150-151).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

Οἱ ἀσεβεῖς δὲν θά δοῦν τὴ δόξα σου, Χριστέ· ἀλλὰ
ἐμεῖς ἐσένα, Μονογενή, πού εἶσαι λάμψη τῆς Πατρικῆς δό-
ξας τοῦ Θεοῦ, ἀγρυπνώντας ἀπὸ τὴ νύχτα σὲ ἀνυμνοῦμε,
Φιλάνθρωπε.

Ἵπέταξες τὸν ἑαυτό σου στό νόμο τοῦ Θεοῦ· διότι τὸ
σῶμα σου ὡς ὄργανο τῆς ψυχῆς, Θεοφόρε, τὸ κυβέρνησες

πονηρίας πνευμάτων διώκτην, ἢ τοῦ Θεοῦ, θεοφόρε χάρις σοι, ἐναργῶς ἐν σοὶ σκηνώσασα.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Μεγίστην παρὰ Θεοῦ τὴν ἐξουσίαν δεξάμενος, τὰ πλήθη τῶν δυσμενῶν, δαιμόνων ἐδίωξας, τῆς τούτων στρεβλώσεως, ἰώμενος πάντας, τοὺς ἐν πίστει σοι προστρέχοντας.

Μακάριος ἀληθῶς, ἐγένου, Πάτερ Εὐθύμιε, πτωχείαν πλουτοποιόν, καὶ πένθος χαρμόσυνον, κτησάμενος Ὅσιε· δι' ὧν βασιλείαν, οὐρανῶν ἐκληρονόμησας.

Ἀπόσω τὴν ἐπὶ γῆς, τιμὴν καὶ δόξαν εὐμάραντον, αἰδίδιον δὲ ζωὴν, καὶ κλῆρον ἀκήρατον, Παμμάρκα ἀπείληφας, σκηνας οὐρανίους, κατοικήσας ἀσφαλέστατα.

Θεοτοκίον.

Κυρίαν σε τοῦ παντός, καὶ Δέσποιναν ὀνομάζομεν, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, ἀρρήτως γὰρ τέτοκας, τὸν πάντα ποιήσαντα, καὶ διακρατοῦντα, καὶ συνέχοντα Πανάμωμε.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Ἐν τῇ σεπτῇ γεννήσει σου, χαρὰν ἢ κτίσις εὐρατο, καὶ ἐν τῇ θεῖα μνήμῃ σου Ὅσιε, τὴν εὐθυμίαν ἔλαβε τῶν πολλῶν σου θαυμάτων· ἐξ ὧν παράσχου πλουσίως ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ ἀποκάθαρσον ἀμαρτημάτων κηλίδας, ὅπως ψάλλωμεν, Ἀληλούια.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκ ῥαθύμου καρδίας τὴν αἴνεσιν, πῶς προσοίσω ὁ ἄθλιος δέδοικα, καὶ ὑμνήσω τὸν μέγαν Εὐθύμιον; ἀλλὰ τούτου θαρρῶν ταῖς δεήσεσιν, ἐν εὐθυμίᾳ καὶ σπουδῇ

ὡς δοῦλο ὑποτάσσοντας στό πνεῦμα τό σαρκικό φρόνημα.

Χαρούμενος βάδισες τό δρόμο τῆς ζωῆς· καί ἀφοῦ συνέλαβες τό φόβο τοῦ Θεοῦ, γέννησες σωτηρία γιά τοὺς πλανωμένους λάμποντας ὅπως ὁ ἥλιος πού καλυπτόταν στήν ἔρημο.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Προηγῆθηκες στήν εὐσέβεια τῶν Ἀσκητῶν, Πάτερ Εὐθύμιε, πρὸς τό δρόμο τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὀδηγώντας σέ ἀφθαρτη κληρονομιά στους οὐρανούς ἔχοντας ἀποδειχθεῖ στύλος καὶ φωτιᾶς καὶ νεφέλης ἀπό τή λάμψη τοῦ Πνεύματος.

Ὁ Χριστός, Πάτερ, σέ ἔχει δωρίσει στόν κόσμο ἰατρό τῶν ἀσθενῶν συμπαθέστατο καὶ τροφοδότη παράδοξο τῶν πεινασμένων, ἐκπαιδευτή αὐτῶν πού ὑστεροῦν πνευματικά, παιδαγωγό πρὸς τή σωφροσύνη τῶν ἀγνωμόνων, βοηθό ὀρφανῶν καὶ φτωχῶν.

Συμπαθῆς, ἐλεήμων, ταπεινόφρων στή γνώμη ἔγινες, Πάτερ, ἀποκόπτοντας τίς αἰτίες τῶν παθῶν μέ θεϊκές διδασκαλίες, καὶ κάνοντας σοφούς καὶ συμβουλεύοντας τοὺς μαθητές σου, καὶ θεραπεύοντας τίς ἀσθένειες τῶν ψυχῶν.

Ἐκπέμποντας παντοῦ τίς ἀκτίνες τῶν θαυμάτων σου ὅλους τοὺς φώτισες· καὶ ὡς μαγνήτης τοὺς προσείλκυσες στίς δικές σου ὑποδείξεις διαπλάθοντας τά ἦθη τους καὶ διεισδύοντας στίς ψυχικές τους διαθέσεις μέ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς σου.

Θεοτοκίο.

Ὅλοι σέ ἀνακηρύττουμε ἀληθινὴ Θεοτόκο, Χαριτωμέ-

πολλῇ, τῇ ὥδῃ ἐγχειρήσω, καὶ πᾶσιν ἐξείπω αὐτοῦ τὴν πολιτείαν, καὶ τὴν γέννησιν, καὶ πῶς οἱ τούτου γονεῖς ἔψαλλον τό, Ἀλληλούια.

Συναξάριον.

Τῇ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.

Στίχοι. Τὶ κοινὸν Εὐθύμιε σοὶ καὶ τῷ βίῳ;
Πρὸς Ἀγγέλους ἄπαιρε τοὺς ξένους βίου.
Λῆξε βίου Εὐθύμιος εἰκάδι ἠϋγένειος.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τῆς Ὑπαπαντῆς.
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 68-70).

Ὡδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 154-155).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

«Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι, πρόσταγμα τυραννικόν, εἰς φλήναφον θέμενοι, ἐν μέσῳ φλογὸς ἀνεβόων· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἦρθης εἶσω τῆς νεφέλης, Πάτερ, τῷ ὑπερφυεῖ, πυρὶ καλυπτόμενος, ὡς θεῖος βοῶν μυστηπῶλος· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νέμει σοὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν, Πάτερ ὁ Δημιουργός, ἀφθόνως τῆς φύσεως, ψυχῶν διαθέσεις προφαίνων, τῶν μετασχόντων, Ὅσιε, τῆς σαρκὸς τοῦ Κυρίου σου.

Ἔνα καὶ μετὰ τὴν θεϊαν, σάρκωσιν Μονογενῆ, ἐν δύο ταῖς φύσεσιν, Εὐθύμιε σέβων ἐβόας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

νη ἀπὸ τό Θεό, ἐμεῖς πού μέ τή γέννησή σου λυτρωθήκαμε ἀπὸ τή φθαρτὴ γέννηση, καὶ ἀνακληθήκαμε πάλι πρὸς τὴν καλλίτερη ζωὴ, ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ μας.

Ὡιδὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 151-152).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

Ἔφθασα στὰ βάθη τῆς θάλασσας, καὶ μέ καταπόντισε καταιγίδα πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλὰ ὡς Θεὸς πού εἶσαι, ἀνέβασε ἐπάνω τὴ ζωὴ μου, Πολυέλεε.

Ὅπως παλαιὰ τὰ παιδιά τῆς δούλης, ἔτσι καὶ τώρα, μέ τό λουτρό τῆς παλιγγενεσίας (τό Βάπτισμα), ἀφοῦ μᾶς υἰοθετήσεις, μέ τίς δικές σου ἰκεσίες, Θεοφόρε, σύντριψε τό ζυγὸ τῆς δουλείας μας.

Σ' ἐτοποθέτησε σοφὸ οἰκονόμο καὶ ἐκπαιδευτὴ τῶν ἄμυαλων, καὶ διώκτη τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας, Θεοφόρε, ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἐγκαταστάθηκε καθαρὰ σ' ἐσένα.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Αφοῦ δέχθηκες πολὺ μεγάλη τὴν ἐξουσία ἀπὸ τό Θεό, ἔδιωξες τὰ πλήθη τῶν ἀπαισιῶν δαιμόνων θεραπεύοντας ἀπὸ τὴ διαστρέβλωσή τους, ὅλους, πού τρέχουν σ' ἐσένα μέ πίστη.

Ἔγινες ἀληθινὰ μακάριος, Πάτερ Εὐθύμιε, ἀποκτώντας φτώχεια πού πλουτίζει καὶ πένθος χαρούμενο, Ὅσιε· μέ αὐτὰ κληρονόμησες τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἀπώθησες τὴ γήινη τιμὴ καὶ δόξα πού μαραίνεται εὐκόλα· ἔλαβες ὅμως αἰώνια ζωὴ καὶ κληρονομία ἄθικτη,

<p>Ασκήσεως στάδιον, ἀγιωσύνης Πάτερ γυμνάσιον, τὸν σὸν ἔδειξας βίον, δι' ἐγκρατείας ἄκρας ἐνούμενος, τοῖς Ἄσωμάτοις κραυγάζων Εὐθύμιε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Ρομφαίαν σε δίστομον, ἠκονημένην Χριστὸς ἀνέδειξε, τῶν ἐχθρῶν τὰς καρδίας, καὶ τῶν δαιμόνων σφάπτουσαν φάλαγγας, καὶ τῶν ψαλλόντων ψυχὰς κατευφραίνουσαν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Φωτὸς ἐμφορούμενος, τοῦ Τρισηλίου, Πάτερ, φῶς δεύτερον, τῇ μεθέξει τοῦ πρώτου, μεμορφωμένος ὡφθης, Εὐθύμιε, τὰς λαμπηδόνας ἐκπέμπων τοῖς ψάλλουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὡς ὄρθρος ἀνέτειλας, δικαιοσύνης Ἥλιον ἔχουσα, τὸν ἐκ σκότους τὸν κόσμον, τῆς ἀγνωσίας ἀνακαθαίροντα, θεογνωσίας ἀκτίσιν, ᾧ ψάλλομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Ὡδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 155-156). Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.</p> <p>«Παιῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».</p> <p>Θεῶ σεαυτὸν καθιερώσας, καὶ ἄψας τῆς συνειδήσεως τὴν κάμινον, ὅλον σου Εὐθύμιε· χαίρων ὠλοκαύτωσας, ὡς ἱερεῖον ἄμωμον, τὸν βίον μέλπων</p>		<p>Παμμακάριστε, κατοικώντας με ἀσφάλεια σέ οὐράνιες κατοικίες.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Κυρία τοῦ παντός καὶ Δέσποινα σέ ὀνομάζουμε· Διότι γέννησες τὸν πράγματι ἀληθινὸ Θεό, ὁ ὁποῖος ἔκανε τὰ πάντα καὶ κυριαρχεῖ σ' αὐτὰ καὶ τὰ συγκρατεῖ, Πάναγνη.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελίς 38). Κοντάκιο.</p> <p>Κατὰ τὴ σεβάσμια γέννησή σου ἡ πλάση βροῆκε χαρὰ· καὶ κατὰ τὴν ἱερὴ μνήμη σου, ὅσιε, ἐπῆρε τὴ χαρὰ τῶν πολλῶν σου θαυμάτων· ἀπὸ αὐτὰ, δῶσε πλοῦσια στίς ψυχές μας, καὶ καθάρισε τίς κηλίδες τῶν ἁμαρτημάτων, γιὰ νὰ ψάλλομε· Ἀλληλούια.</p> <p>Οἶκος.</p> <p>Φοβοῦμαι ἐγὼ ὁ ἄθλιος, πῶς νὰ προσφέρω τὸν ὕμνο ἀπὸ ράθυμη καρδιά, καὶ νὰ ὑμνήσω τὸν μέγα Εὐθύμιος; Ἀλλὰ ἔχοντας θάρρος στίς δεήσεις ἐκείνου μέ χαρὰ καὶ βιασύνη πολλή, θά ἐπιχειρήσω νὰ ψάλω τὸν ὕμνο, καὶ σέ ὅλους θά ἐξιστορήσω τὴ διαγωγή ἐκείνου καὶ τὴν γέννηση, καὶ πῶς οἱ γονεῖς του ἔψαλλαν τό Ἀλληλούια.</p> <p>Συναξάριο</p> <p>Κατὰ τὴν εἰκοστὴ αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός μας τοῦ Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.</p> <p>Στίχοι. Τί κοινὸ ὑπάρχει, Εὐθύμιε, ἀνάμεσα σ' ἐσένα καὶ στή ζωῆ; Ἀνέβα κοντὰ στοὺς Ἀγγέλους, πού εἶναι ξένοι</p>
---	--	--

Χριστῶν τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υἱοθετηθεὶς χάριτι θείᾳ, ὡς κληρὸν τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν εἴληφας· φύσεως κρατήσας γὰρ, φύσιν ὑπερβέβηκας, προγνωστικῶς πρὸς ἔκβασιν, σπεύδων Εὐθύμιε. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Συντονωτάτη χρώμενος, ἐγκρατεία Πανόλβιε, πρὸς ὑψηλοτάτην, πολιτείαν ἔφθασας, δοχεῖον γενόμενος, χωρητικὸν τοῦ Πνεύματος, τοῦ ζωοποιοῦ, καὶ τῶν ἐκεῖθεν πλουσίως, βρυσόντων χαρισμάτων, μελωδῶν ἀνευδότης· λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μεταναστεύων ἔφθασας, τῆς Σιών τὴν ἀκρόπολιν, εἰς τὰς αἰωνίους, δὲ μονὰς κατήνησας, καὶ κληρὸν οὐράνιον, ἐκ τῶν οἰκείων πόνων εὐρών, ταῖς Ἀγγελικαῖς, χοροστασίαις συμπάλλεις· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁλοαμπῆς ὡς ἥλιος, τὰς ἐρήμους ἐφώτισας, τοὺς σκοτεινομόρφους, ἀπελάσας δαίμονας, καὶ στύλος ὀλόφωτος, οὐρανομήκης γέγονας, θαυματοποιούς, μαρμαρυγὰς ἀποστίλβων, ἀπαύστως ἀνακράζων ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἱερωτάταις πράξεσι, διὰ βίου κοσμούμενος, τὴν ἀρχικωτάτην, ἀρετὴν κατώρθωσας, δογμάτων ὀρθότητι, διαπρεπῆς γενόμενος, καὶ θεολογίας ἀκριβοῦς ὑποφήτης, βοῶν ἀδιαλείπτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

πρὸς τὴ ζωὴ. Κατὰ τὴν εἰκοστή ἑτελείωσε τὴ ζωὴ του ὁ Εὐθύμιος μέ τὴν ὠραία γενειάδα.

Μέ τίς ἅγιες πρεσβεῖες του, Θεέ, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Καταβασίεις. Τῆς Ὑπαπαντῆς.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 68-70).

Ὡιδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 154-155).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

Οἱ τρεῖς νέοι στή Βαβυλώνα θεωρώντας φλυαρία τὸ τυραννικὸ πρόσταγμα μέσα στή φλόγα κραυγάζαν· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ἐμφανίσθηκες μέσα στή νεφέλη, Πάτερ, καλυμμένος μέ ὑπερφυσικὴ φωτιά, φωνάζοντας ὡς θεϊκὸς λειτουργός· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύριε Θεέ τῶν πατέρων μας.

Σοῦ ἀπονέμει μέ ἀφθονία τὰ ὑπερφυσικά, Πάτερ, ὁ Δημιουργός, ἀποκαλύπτοντάς σου τίς φυσικὲς διαθέσεις τῶν ψυχῶν, Ὅσιε, αὐτῶν πού συμμετεῖχαν στό σῶμα τοῦ Κυρίου σου (στή θεία κοινωνία).

Σεβόμενος Εὐθύμιε, ἕνα καὶ Μονογενὴ καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπιση, ἀλλὰ μέ δύο φύσεις, ἐκραυγάζεις· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Στάδιο ἀσκήσεως, γυμναστήριο ἀγιωσύνης ἀνέδειξες τὴ ζωὴ σου, Πάτερ, ἐνωμένος μέ τοὺς Ἀγγέλους μέ ἀπόλυτη ἐγκράτεια κραυγάζοντας, Εὐθύμιε· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Ὁ Χριστός σέ ἀνέδειξε ἀκονισμένο μεγάλο δίκωπο σπαθί, τὸ ὁποῖο σφάζει τίς καρδιές τῶν ἐχθρῶν καὶ τίς φά-

Νύμφη Θεοῦ πανάμωμε, τοὺς πρὸς σὲ καταφεύγοντας, τῆς αἰχμαλωσίας, τῶν παθῶν ἐξάρπασον· καὶ τὴν αὐτοδέσποτον, ἐλευθερίαν Δέσποινα, ταῖς τῶν ὀρθοδόξων, Ἐκκλησίαις παράσχου, ταῖς πίστει μελωδούσαις· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τιμιατέρα. (Συλλειτουργγ. Σελ. 39-40).

Ωδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίς 157).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

«Μετὰ τόκον σε Ἄγνη, καὶ πρὸ τοῦ τόκου, καὶ ἐν τόκῳ ἄχραντε, σὲ πᾶσα ἢ κτίσις καταγγέλλουσα, ὡς Θεοτόκον ἀληθῆ μεγαλύνομεν».

Ἰαμάτων σε πηγὴν, καὶ πρὸ θανάτου καὶ ἐν θήκαις Ὅσιε, κεκοιμημένον εὐμοιρήσαντες, ὡς νικηφόρον ἀθλητὴν μακαρίζομεν.

Ἐπιγείω Βασιλεῖ, τὸν ἐν ὑψίστοις ἀρωγὸν ἀπέργασαι, κατὰ Βαρβάρων, καὶ τῆ ποιμένη σου, κατὰ ποικίλων πειρασμῶν, Πάτερ Ὅσιε.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Ἐγώρισε Χριστὸς σοὶ τὴν πρὸς αὐτόν, πολυέραστον Πάτερ ἀνάλυσιν, ὡσπερ Μωσεῖ, πάλαι τῷ θεόπτῃ, οὐ μιμητῆς, δι' ἀρετῆς γενόμενος, ῥήξας σὺ τὴν θάλασσαν τῶν παθῶν, διέβης ἀκωλύτως, πρὸς γῆν ἐπαγγελίας, τοὺς ἐναντίους τροπωσάμενος.

Μετέστης ὡς, Ἠλίας ὁ ζηλωτής, ἀρετῶν ἐποχούμενος ἄρματι, πρὸς οὐρανόν, ὅπου τὸ πολίτευμα ἐμφανῶς, τὸ σὸν ἐγράφη Ὅσιε· καὶ νῦν τῷ Δεσπότη παρεστηκώς, μνημόνευε τῶν πίστει, τὴν μνήμην σου τελούντων, τὴν

λαγγες τῶν δαιμόνων, καὶ εὐφραίνει πολὺ τίς ψυχές αὐτῶν πού ψάλλουν· εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.

Κατεχόμενος ἀπὸ τό Τριαδικό φῶς, Πάτερ, φάνηκες νά εἶσαι διαμορφωμένος ὡς φῶς δεύτερο μέ τῆ συμμετοχῆ σου στό πρῶτο φῶς (στόν Θεό), Εὐθύμιε, ἐκπέμποντας τίς λάμπεις σ' αὐτούς πού ψάλλουν· εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίο.

Ἀνέτειλες ὡς αὐγὴ ἔχοντας τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης ὁ ὁποῖος ξανακαθαρίζει τὸν κόσμον ἀπὸ τό σκοτάδι τῆς ἄγνοιας μέ τίς ἀκτίνες τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, στόν ὁποῖο ψάλλομε· εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Ωιδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 155-156).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

Τοὺς εὐσεβεῖς νέους μέσα στό καμίνι ὁ Υἱός τῆς Θεοτόκου τοὺς διέσωσε, τότε βέβαια ὡς προτύπωση, καὶ τώρα πραγματικά, συγκαλεῖ ὅλη τὴν οἰκουμένη νά ψάλλει τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἀφοῦ ἀφιέρωσες τὸν ἑαυτό σου στόν Θεό καὶ ἀναψες τό καμίνι τῆς συνειδήσεώς σου, Εὐθύμιε, χαίροντας θυσίασες ὀλοκληρωτικά τῆ ζωὴ σου ὡς θυσία ἀγνή, ψάλλοντας στό Χριστό· τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες,

Υἱοθετημένος ἀπὸ τῆ θεία χάρη ἔλαβες ὡς κληρο τῆ γνώση τῶν μελλόντων· διότι ἀφοῦ νίκησες τῆ φύση, ξεπέρασες τῆ φύση, προχωρώντας βιαστικά πρὸς τό τέλος (τό

φωτοφόρον καὶ πανίερον.

Ὁβίος σου Παμμακάρο Ἀγγελικός, ἡ ζωὴ δὲ Θεόφρον ὑπέρλαμπρος, ἡ δὲ ψυχὴ, φωτοειδεστάτη θεοειδῆς, καὶ εὐσεβῆς ἡ πίστις σου· θείων γὰρ δογμάτων ὑψηλῆς, ἐγένου Θεοφόρε, καὶ κήρυξ Ὁρθοδόξου, διδασκαλίας ἐχημάτισας.

Ἰκέτην σε καὶ πρέσβυν πρὸς τὸν Θεόν, προσευόμενον Πάτερ συγχώρησιν, ἁμαρτιῶν, καὶ τῶν ὀφλημάτων καὶ τῶν χρεῶν, ἀποκοπὰς αἰτούμενον, θείους μμησάμενον οἰκτιρισμούς, προβάλλομαι προθύμως, ἐλπίδι τῆς προσβείας, τῆς σῆς Θεόφρον στηριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Σωτήριος γενοῦ μοι πύργος Ἀγνή, τῶν δαιμόνων ἀπείργων τὰς φάλαγγας, καὶ πειρασμῶν, ὄχλον καὶ κινδύνων ἀποσοβῶν καὶ τῶν παθῶν τὴν ἔφοδον, πόρρω ἀπελαύνων, καὶ καθαρὰν, διδούς ἐλευθερίαν, καὶ θείων χαρισμάτων, τὴν ἀφθονίαν παρεχόμενος.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἐκμήτρας καθηγίασε, Θεὸς σε Πάτερ Ὅσιε, Ἱερεμίαν ὡς πάλαι, καὶ Σαμουὴλ Θεοφόρε, προφήτην θεῖον δεῖξας σε, τερατουργῆ Εὐθύμιε, τῶν Ἀγγέλων ὁμόσκηγε· μεθ' ὧν μνημόνευε πάντων, τῶν σὲ πιστῶς ἀνυμνούντων.

Ὡς πάλαι τοῦ βλασθήσαντος Προδρόμου θεῖος Ἄγγελος ἐκ στειρευούσης νηδύος, τὸν σὸν κατήγγειλε τόκον· διὸ καὶ τούτου γέγονας ἐκμαγεῖον Εὐθύμιε, Βαπτιστὴς ὀρεσίτροφος, ἀκτῆμων ἄοικος πᾶσι, χαρίσμασι διαλάμπων.

Θεοτοκίον.

μέλλον), Εὐθύμιε, κραυγάζοντας. Τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Ζώντας μὲ ἔντονη ἐγκράτεια, Παμμακάριστε, ἔφθασες σὲ ὑψηλότατο τρόπο ζωῆς, καὶ ἔγινες δοχεῖο, ὅπου χώρεσε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πού δίνει ζωὴ, καὶ εἶναι δοχεῖο τῶν χαρισμάτων πού ἀναβλύζουν πλούσια ἀπὸ ἐκεῖ ψάλλοντας ἀνυποχώρητα· λαέ, ὑπερυψώνετε (τὸ Θεό) στοὺς αἰῶνες.

Μεταναστεύοντας ἔφθασες στὴν ἀκρόπολη τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔφθασες στὶς αἰώνιες κατοικίες, καὶ ἀφουβρηκές οὐράνια κληρονομία, ψάλλεις μαζί μὲ τὰ ἀγγελικά τάγματα· ἐσεῖς νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τὸ Χριστό στοὺς αἰῶνες.

Ὡς ὀλόλαμπρος ἥλιος φώτισες τίς ἐρήμους, ἀπομακρύνοντας τοὺς σκοτεινόμορφους δαίμονες, καὶ ἔγινες στύλος ὀλόφωτος, ἔγινες ἴσος στοῦ μήκος μὲ τὸν οὐρανό, ἀκτινοβολώντας θαυματουργές λάμπεις, κραυγάζοντας ἀκατάπαυστα· ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τὸ Χριστό στοὺς αἰῶνες.

Στολισμένος ἰσόβια μὲ ἱερώτατες πράξεις, ἐπέτυχες τὴν πρῶτιστη ἀρετὴ, καὶ ἔγινες μὲ τὴν ὀρθότητα τῶν δογμάτων διάσημος, καὶ προφήτης τῆς ἀκριβοῦς Θεολογίας κραυγάζοντας ἀδιάκοπα· ἱερεῖς δοξολογεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τὸν Χριστό στοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Νύμφη τοῦ Θεοῦ παναμόλυντη, ἄρπαξε ἀπὸ τὴν

Ἐν δὺω ταῖς θελήσεσι, καὶ φύσεσι Πανάμωμε, μιᾷ δὲ τῇ ὑποστάσει, τίκεις Θεὸν ἀπορρήτως, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, μέχρι Σταυροῦ θελήματι, καὶ ἡμῖν χαρισάμενον, τὸν τῆς Θεότητος πλοῦτον, Θεοκυῆτορ Παρθένε.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὅσιε Πάτερ Εὐθύμιε, καταλιπὼν τὰ ἐν γῆ, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, μὴ προκρίνας ἔνδοξε, τὰ φθαρτὰ πρὸς τὰ μένοντα· καὶ ἐν ἐρήμῳ, ὥσπερ ἐν πόλει οἰκῶν, τὰς τῶν δαιμόνων, φάλαγγας ἄλεσας. Ὡτίς ἰσχύσειεν, ἐξειπεῖν Αἰοῖδιμε, τῆς σῆς ψυχῆς, ὄντως τὴν θερμότητα, τὴν πρὸς τὸν Κύριον! (Δίς).

Ὅσιε Πάτερ Εὐθύμιε, σὺ ἀνεδείχθης κανὼν, Μοναζόντων καὶ καύχημα, ὀρθοδόξων ἡδυσμα, καὶ λαμπρὸς οἰκουμένης φωστήρ· τοῦ γὰρ δολίου ἐχθροῦ οὐκ ἔπτηξας, τὰς ἐκφοβήσεις, ἐν τῷ σπηλαίῳ οἰκῶν. Ὡτοῦ χαρίσματος, τοῦ ἐν σοὶ Μακάριε! δι' οὗ σαφῶς, πᾶσαν κατεπάτησας, τὴν τῶν δαιμόνων ὄφρυν.

Ὅσιε Πάτερ Εὐθύμιε, σὺ ἀληθῶς πρὸς Θεόν, τὴν ψυχὴν ἀνεπτέρωσας, καὶ ἀσκήσει Ἄγιε, τὰς αἰσθήσεις ἐκάθηρας· καὶ ταῖς ἀπαύστοις, εὐχαῖς πανόλβιε, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἠξίωσαι. Ὡ ἐγκαλλώπισμα, Ἀσκητῶν αἰοῖδιμε, σὲ ὁ Χριστὸς χαίρων ὑπεδέξατο· εἰς τὰς αὐλοὺς μονάς.

Δόξα...

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Εὐθύμιε· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθειᾶν

αἰχμαλωσία τῶν παθῶν, αὐτοὺς ποῦ καταφεύγουν σ' ἐσένα· καὶ δῶσε, Κυρία τὴν αὐτεξούσια ἐλευθερία στίς Ἐκκλησίες τῶν ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖες μὲ πίστη ψάλλουν· ἱερεῖς δοξολογεῖτε, λαὲ ὑπερυψώνετε τὸ Χριστὸ στοὺς αἰῶνες.

Τιματέρα. (Συλλειτουργ. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τῆς Θεοτόκου. (Σελίδα 157).

Τοῦ Ὁσίου. Πρῶτος.

Μετά τὴ γέννηση, Ἄγνη, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴ γέννηση, ἀμόλυνη, καὶ κατὰ τὴ γέννηση ὅλη ἡ κτίση ἀνακυρῦττοντάς σε ἀληθινὴ Θεοτόκο σέ μεγαλύνουμε.

Ἀφοῦ εὐτυχήσαμε Ὅσιε, νὰ σέ ἔχουμε πηγὴ ἰαμάτων (θεραπειῶν) καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ μετὰ τὸ θάνατο στίς λειψανοθήκες, σέ μακαρίζουμε ὡς νικηφόρο ἀθλητῆ.

Τὸν Ὑψιστο Βασιλιά κάνε τον βοηθὸ στὸν ἐπίγειο βασιλιά κατὰ τῶν βαρβάρων, καὶ στήν ποιμνὴ σου (στό κοπάδι σου) κατὰ ποικίλων πειρασμῶν, Πάτερ Ὅσιε.

Τοῦ Ὁσίου. Δεύτερος.

Σοῦ ἔκανε γνωστὴ ὁ Χριστὸς τὴν πολὺ ἀγαπητὴ σ' αὐτὸν ἀναχώρησή σου πρὸς αὐτὸν (τὸ θάνατό σου), ὅπως παλαιὰ στὸν Μωυσῆ τὸν θεόπτη (πού εἶδε τὸ Θεό)· τοῦ ὁποίου ἀφοῦ ἔγινες μιμητὴς μὲ τὴν ἀρετὴ, διασχίζοντας τὴ θάλασσα τῶν παθῶν, πέρασες ἀνεμπόδιστα πρὸς τὴν πνευματικὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας (τὸν οὐρανὸ) κατατροπώνοντας θριαμβετικά τοὺς ἀντιπάλους (τοὺς δαίμονες).

Μετατέθηκες, ὅπως ὁ ζηλωτὴς Ἡλίας, ἀνεβασμένος ἐπάνω στό ἄρμα τῶν ἀρετῶν, στὸν οὐρανὸ, ὅπου κατα-

πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὅσιων ὁμόσηνε καὶ Δικαίων· μεθ ὧν πρόεσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΠΟΜΡΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52-53).

Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἁγίου.

Εὐφραίνου ἔρημος ἢ οὐ τίκτουσα, εὐθύμησον ἢ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι ἐπλήθυνέ σοι τέκνα, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, εὐσεβεία φυτεύσας, ἐγκρατεία ἐκθρέψας, εἰς ἀρετῶν τελειότητα. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιον. Τῆς Ὑπαπαντῆς.

ὉΜῆτραν Παρθενικὴν... (Σελίς 161-162).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Β'. Πρὸς Κορινθίους. (Δ'. 6-15).

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπῶν, ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς

γράφηκε ὀλοφάνερα ἢ διαγωγή σου, Ὅσιε· καὶ τώρα στέκοντας κοντά στὸν Κύριο, μνημόνευε αὐτούς πού μέ πίστη ἐκτελοῦν τὴ μνήμη σου τὴ φωτοφόρο καὶ πανίερη.

Ὁ βίος σου, Παμμακάριστε, ὑπῆρξε ἀγγελικός, ἡ ζωὴ σου, Θεόφρον (μέ θεϊκά φρονήματα), εὐπέριλαμπρη, ἢ ψυχὴ σου φωτεινότατη ὅμοια μέ τό Θεό, καὶ ἡ πίστη σου εὐσεβής· διότι ἔγινες διδάσκαλος θεϊκῶν διδαγμάτων καὶ ὑπῆρξες κήρυκας τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας.

Σέ προβάλλω πρόθυμα ὡς ἰκέτη καὶ πρεσβευτὴ πρὸς τόν Θεό, πού πρεσβεύεις, Πάτερ, γιά τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ ζητεῖς τὴν ἀποκοπὴ τῶν ὀφειλῶν καὶ τῶν χρεῶν μιμούμενος τὴ θεϊκὴ εὐσπλαχνία, στηριζόμενος στήν ἐλπίδα τῆς δικῆς σου πρεσβείας, Θεόφρον (θεοφώτιστε).

Θεοτοκίο.

Γίνε γιά μένα σωτήριος Πύργος, Ἀγνή, πού ἐμποδίζει τίς φάλαγγες τῶν δαιμόνων, καὶ ἐκμηδενίζει τό πλῆθος τῶν κινδύνων καὶ διώχνει μακριά τίς ἐπιθέσεις τῶν παθῶν, καὶ δίνει καθαρὴ ἐλευθερία, καὶ παρέχει ἀφθονία θεϊκῶν χαρισμάτων.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἀπό τὴ μητρικὴ κοιλιὰ σέ καθαγίασε, Πάτερ Ὅσιε, ὁ Θεός, ὅπως παλαιὰ τὸν Ἱερεμία καὶ τό Σαμουὴλ, Θεοφόρε, δείχνοντάς σε θεϊκό Προφήτη, θαυματουργέ Εὐθύμει, συγκάτοικε τῶν Ἀγγέλων· μαζί μέ αὐτούς μνημόνευε ὅλους ὅσοι σέ ἀνυμνοῦν πιστά.

γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν,
ἵνα ἢ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἢ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν
ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι,
ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ'
οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ
ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ
σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ
σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Αἰεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς
θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ
Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ
θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἔχοντες δὲ
τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως, κατὰ τὸ γεγραμμένον,
Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ
λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν κύριον Ἰησοῦν καὶ
ἡμᾶς σὺν Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ
πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν
πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ
Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΣΤ'. 17-23).

(17 Ἰανουαρίου. Σελίς 162-163).

Ὅπως παλαιὰ ὅταν ἐγεννήθηκε ὁ Πρόδρομος, ἔτσι καὶ
τώρα θεϊκὸς Ἄγγελος προανήγγειλε τὴ δική σου γέννηση·
γι' αὐτό καὶ ἔγινες σφραγίδα ἐκείνου, Εὐθύμιε, ὡς Βαπτισ-
τής, τρεφόμενος στὰ ὄρη χωρὶς κτήματα, χωρὶς κατοικία,
λάμποντας μέ ὅλα τὰ χαρίσματα.

Θεοτοκίο.

Μέ δύο τίς θελήσεις καὶ φύσεις, Πάναγνη, ἀλλά μέ
ἓνα πρόσωπο γεννᾶς κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, τὸν Θεό,
πού πτώχευσε γιὰ μᾶς θεληματικά μέχρι τό Σταυρό, καί
μᾶς χάρισε τὸν πλοῦτο τῆς Θεότητος, Θεογεννήτρια Παρ-
θένε.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὅσιε Πάτερ Εὐθύμιε, ἀφοῦ ἐγκατέλειψες τὰ γήινα,
ἀκολούθησες τό Χριστό, ἐπειδὴ δέν προτίμησες τὰ φθαρτά
ἀπό τὰ μόνιμα· καὶ κατοικώντας στήν ἔρημο σάν σέ πόλη,
κατέστρεψες τίς φάλαγγες τῶν δαιμόνων. Ὡ ποιός θά
μποροῦσε νά διηγηθεῖ, ἄξιε ὕμνων, ἀληθινά τὴν θερμότη-
τα τῆς ψυχῆς σου πρὸς τὸν Κύριο!

Ὅσιε Πάτερ Εὐθύμιε, ἐσύ ἀναδείχθηκες κανόνας τῶν
Μοναχῶν καὶ καύχημα, ἡδονὴ τῶν ὀρθοδόξων καὶ λα-
μπρός φωστήρας τῆς οἰκουμένης· διότι δέν φοβήθηκες τίς
φοβέρες τοῦ δόλιου ἐχθροῦ κατοικώντας στή σπηλιά. Ὡ
στό χάρισμα πού ὑπῆρχε μέσα σου, Μακάριε,! μέ τό ὅποιο
φανερὰ καταπάτησες ὅλη τὴν ἀλαζονεία τῶν δαιμόνων.

Ὅσιε Πάτερ Εὐθύμιε, ἐσύ ἀληθινά ἀνπτέρωσες τὴν

ψυχή σου πρὸς τὸν Θεό, καί μέ τήν ἄσκησι, Ἄγιε, καθάρσι-
 σες τίς αἰσθήσεις σου· καί μέ τίς ἀκατάπαυστες εὐχές, πα-
 νένδοξε, ἔγινες ἄξιος τῆς ἀθάνατης ζωῆς. Ὁ ξακουσμένε
 στόλισμα τῶν Ἀσκητῶν, ὁ Χριστός σέ ὑποδέχθηκε μέ χαρά
 στίς ἄυλες (στίς οὐράνιες) κατοικίες.

Δόξα ...

Τά πλήθη τῶν Μοναχῶν τιμοῦμε ἐσένα, τόν καθηγη-
 τή, Εὐθύμιε· διότι μ' ἐσένα μάθαμε νά πορευόμαστε τό
 δρόμο τόν πράγματι εὐθύ. Εἶσαι μακάριος, διότι
 ὑπηρέτησες τόν Χριστό καί νίκησες θριαμβευτικά τή δύ-
 ναμη τοῦ ἐχθροῦ, σύντροφε τῶν Ἀγγέλων, συγκάτοικε τῶν
 Δικαίων· μαζί μέ αὐτούς πρέσβευε στόν Κύριο, νά
 ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Καί νῦν ... Θεοτοκίο.

Δέσποινα δέξου τίς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύ-
 τρωσέ μας ἀπό κάθε ἀνάγκη καί θλίψη.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 51-52-53).

Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἁγίου.

Νά εὐφραίνεσαι ἐσύ ἡ ἔρημος πού δέν γενοῦσες, νά
 χαρεῖς ἐσύ πού δέν ἐγνώριζες πόνους τοκετοῦ· διότι ἔκανε
 πλῆθος παιδιῶν γιά σένα ἕνας ἄνθρωπος πού κατεχόταν
 ἀπό τίς ἐπιθυμίες τοῦ Πνεύματος, ἀφοῦ τά φύτευσε μέ τήν

εὐσέβεια καί τὰ ἀνέθρεψε μέ τήν ἐγκράτεια, γιά νά φθάσουν στήν τελειότητα τῶν ἀρετῶν. Μέ τίς δικές του ἰκεσίες, Χριστέ Θεέ μας, εἰρήνευσε τή ζωή μας.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιο. Τῆς Ὑπαπαντῆς.

ὉΜῆτραν Παρθενικήν... (Σελίς 161-162).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Β'. Πρός Κορινθίους. (Δ'. 6-15).

Ἀδελφοί, ὁ Θεός πού εἶπε, νά λάμψει φῶς ἀπό τό σκοτάδι, αὐτός ἔλαμψε στίς καρδιές μας γιά νά φωτισθοῦμε καί ἐμεῖς, γιά νά γνωρίσουμε τή δόξα τοῦ Θεοῦ, πού ἀποκαλύφθηκε μέ τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί ἔχουμε τό θησαυρό αὐτό μέσα στά γήινα σώματά μας, γιά νά φανεῖ ὅτι ἡ ὑπερβολική δύναμη εἶναι τοῦ Θεοῦ καί δέν προέρχεται ἀπό μᾶς, μέ ἀποτέλεσμα σέ ὅλα νά θλιβόμαστε, ἀλλά νά μή φθάνουμε σέ ἀδιέξοδο, νά φθάνουμε σέ ἀπορία, ἀλλά νά μή χάνουμε τή δυνατότητα τῆς σωτηρίας, νά καταδιωκόμαστε ἀλλά νά μή μένουμε ἐγκαταλελειμμένοι, νά καταβαλλόμαστε, ἀλλά νά μή χανόμαστε, περιφέροντας πάντοτε τή νέκρωση, τόν θάνατο, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ στό σῶμα μας, γιά νά φανερωθεῖ καί ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ στό σῶμα μας. Διότι πάντοτε ἐμεῖς πού παρ' ὅλα αὐτά ζοῦμε, παραδιδόμαστε στό θάνατο γιά τόν Ἰησοῦ, γιά νά φανερωθεῖ καί ἡ ζωή τοῦ Ἰησοῦ, στή θνητή σάρκα μας. Ὡστε τόν θάνατο ἀπό τούς κινδύνους τόν ὑποφέρουμε ἐμεῖς, τή ζωή ὅμως πού προκύπτει ἀπ' αὐτά τήν ὠφελεῖσθε ἐσεῖς. Καί ἔχοντας τό ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως κατά τήν Ἁγία Γραφή, «πίστεψα, γι' αὐτό καί μίλη-

			<p>σα», καί ἐμεῖς πιστεύουμε, γι' αὐτό καί μιλοῦμε, γνωρίζοντας ὅτι ὁ Θεός πού ἀνέστησε τόν Κύριο Ἰησοῦ θά ἀναστήσει κι ἐμᾶς μέ τή δύναμη τοῦ Ἰησοῦ καί θά μᾶς παρουσιάσει ἐμπρός του μαζί μ' ἐσᾶς. Καί ὅλα γίνονται γιά σᾶς, ὥστε ἡ χάρη γινόμενη περισσότερη μέ τούς περισσότερους, νά ἀναδείξει περισσότερη τήν εὐχαριστία γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ.</p>
--	--	--	---

Εὐαγγέλιο.

Κατά Λουκᾶν. (ΣΤ' . 17-23)

(17 Ἰανουαρίου. Σελίδα 162-163).